Οι Πατέρες της Εκκλησίας για την Κοίμηση της Θεοτόκου

πρωτοπρεσβυτέρου Δημητρίου Αθανασίου

Το γεγονός της Κοιμήσεως ή Μεταστάσεως της Θεοτόκου, όπως ήταν φυσικό, δεν ενέπνευσε μόνο τους μεγάλους υμνογράφους και αγιογράφους, αλλά και πολλούς Πατέρες της Εκκλησίας μας, οι οποίοι αφιέρωσαν σε αυτό είτε ειδικές Ομιλίες είτε αποσπάσματα – αναφορές. Άλλωστε δεν ήταν δυνατό να συμβεί διαφορετικά. Στο πάνσεπτο πρόσωπο της Παναγίας «νενίκηνται της φύσεως οι όροι» σε πολλές φάσεις της ζωής της: Ούσα Παρθένος γέννησε τον Ιησού Χριστό, το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος. Έμεινε Παρθένος πριν, κατά και μετά τη γέννησή Του. Είναι αειπάρθενος. Και όταν ως άνθρωπος απέθανε και τότε νικήθηκαν «της φύσεως οι όροι», αφού «τάφος και νέκρωσις» δεν την κράτησαν στη γη, διότι «ως ζωής Μητέρα, προς την ζωήν μετέστησεν, ο μήτραν οικήσας αειπάρθενον».

Η φράση του Απολυτίκιου της εορτής της «Κοιμήσεως της Θεοτόκου», «ἐν τῇ κοιμήσει τόν κόσμον οὐ κατέλιπες, Θεοτόκε», επαληθεύεται διαρκώς στη ζωή της Εκκλησίας και επαληθεύεται καθημερινά από την προσωπική εμπειρία μας. Δεν μας εγκατέλειψε αναχωρώντας με τον θάνατο από τον κόσμο. Είναι μαζί μας, με τα θαύματα που επιτελεί με τη μεσολάβησή της στον Υιό και Θεό της χάριν εκείνων οι οποίοι ζητούν ταπεινά και με πίστη τις πανίσχυρες πρεσβείες της.

Ως έκφραση θερμής ευγνωμοσύνης για την πολυποίκιλη βοήθειά της στον καθένα μας προσωπικά, και γενικώτερα στον φιλόχριστο και θεοτοκόφιλο λαό μας, παραθέτουμε λίγα πνευματικά άνθη οπό θαυμάσιες ομιλίες στην εορτή της Κοιμήσε ως ορισμένων αγίων Πατέρων της Εκκλησίας μας.

«Ω πώς η πηγή της ζωής προς την ζωήν δια μέσου θανάτου μετάγεται», αναφωνεί ο **ιερός Δαμασκηνός**... «Τί τοίνυν τό περί σέ τοῦτο μυστήριον ὀνομάσωμεν· θάνατον; ἀλλά καί φυσικῶς ἡ πανίερος καί μακαρία σου ψυχή τοῦ πανολβίου καί ἀκηράτου σου χωρίζεται σώματος, ὅμως οὐκ ἐναπομένει τῷ θανάτῳ οὐδ᾽ ὑπό τῆς φθορᾶς διαλύεται. Ἧς γάρ τικτούσης ἀλώβητος ἡ παρθενία μεμένηκε, ταύτης μεθισταμένης ἀδιάλυτον τό σῶμα πεφύλακται καί πρός κρείττονα καί θειοτέραν σκηνήν μετατίθεται».

«Ω πώς εκείνη που γέννησε την Πηγή της ζωής μεταφέρεται δια μέσου του θανάτο υ προς τήν ζωή! Να ονομάσουμε θάνατο αυτό το μυστήριο που συμβαίνει με σε; Αλλ᾽ εάν και χωρίσθηκε η παναγία και μακαρία ψυχή σου από το πανευτυχές και αμόλυντο σώμα σου, όπως συμβαίνει με τον θάνατο κάθε ανθρώπου, όμως το σώμα σου δεν παραμένει μόνιμα στον θάνατο, ούτε διαλύεται από την φθορά. Διότι αυτής της οποίας η παρθ

Phoca PDF

ενία έμεινε άθικτη, όταν γεννούσε τον Θεάνθρωπο, αυτής και το σώμα, όταν ήλθε η ώρα να αναχωρήσει από τον παρόντα
κόσμο, φυλάχτηκε αδιάλυτο και μετετέθη προς καλυτέρα και θειοτέρα ζωή» (PG 96, 713-716).

«Σέ τάφος ἔχειν οὐ δύναται», προσθέτει ο **άγιος Ανδρέας Κρήτης**... «῎Αδης κρατεῖν οὐκ ἰσχύει σου... ῎Απιθι τοίνυν, ἄπιθι σύν εἰρήνῃ. Μεταναστεύου τῶν ἐν τῇ κτίσει μονῶν· ἐξιλάσκου τόν Κύριον ὑπέρ τοῦ κοινοῦ
πλάσματος». Δεν μπορεί να σε κρατήσει ο τάφος. Δεν έχει δύναμη να σε έχει φυλακισμένη ο῎Αδης... Φύγε λοιπόν, φύγε ειρηνική. Αναχώρησε από τς γήινες διαμονές και ικέτευε και ἐξιλέωνε τον Κύριο για όλους εμάς τους συνανθρώπους σου» (PG 97, 1100).

«῞Ον τρόπον καί ὁ σός Υἱός καί πάντων Θεός», συμπληρώνει ο **άγιος Γερμανός**, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, «τοῦ ὁμοίου σαρκικῶς ἀπεγεύσατο θανάτου· παραδοξάσας δηλαδή, κατά τόν ἴδιον αὐτοῦ καί ζωοποιόν τάφον καί τό σόν τῆς κοιμήσεως ζωοπαράδεκτον μνῆμα· ὥστε ἀμφοτέρων σώματα μέν ἀφαντάστως ὑποδεξαμένων, διαφθοράν δέ μηδαμῶς ἐνεργησάντων. Οὐδέ γάρ ἐνεδέχετό σε θεοχώρητον οὖσαν ἀγγεῖον, τῆς ἀναλύσεως νεκροφθόρῳ διαρρυῆναι χοΐ· ᾽Επειδή γάρ ὁ κενωθείς ἐν σοί, Θεός ἦν ἀπ᾽ ἀρχῆς, καί ζωή προαιώνιος, καί τήν Μητέρα τῆς Ζωῆς σύνοικον ἔδει τῆς Ζωῆς γεγονέναι...». Όπως δηλαδή ο Υιός
σου και Θεός των όλων γεύθηκε κατά την σάρκα
του τον ίδιο θάνατο και όπως δόξασε τον δικό του ζωοποιό
τάφο, έτσι δόξασε και το δικό σου μνήμα,
που εδέχθη κατά την κοίμηση σου Σε την Μητέρα της ζωής. Και οι δύο τάφοι δέχθηκαν μεν, χωρίς να φαντάζονται, κάτι
ξεχωριστό, τα σώματα και των δύο, αλλά δεν ενήργησαν καμιά διαφθορά σ᾽ αυτά. Διότι δεν ήταν δυνατόν συ που ήσουν δοχείο που χώρεσε τόν
Θεό να διαλυθείς στο χώμα της νεκρώσεως. Επειδή Αυτός
που ταπεινώθηκε και κυοφορήθηκε μέσα σου ήταν ἐξ αρχής Θεός και ζωή προαιώνιος, έπρεπε και συ, η Μητέρα της Ζωής, να γίνεις
σύνοικος με την Ζωή, με τον Υιό σου, στα ουράνια (PG 98, 345-8).

Το σώμα της Υπεραγίας Θεοτόκου, σημειώνει και ο **άγιος Νικόλαος Καβάσιλας**, «μικρόν παραμεῖναν τῇ γῇ καί αὐτό συναπῆλθε... Καί τοίνυν ἐδέξατο μέν ὁ τάφος ἐπί μικρόν, ἐξεδέχετο δέ καί ὁ οὐρανός τήν καινήν γῆν ἐκείνην, τό πνευματικόν σῶμα... τό ἁγιώτερον
ἀρχαγγέλων». Το ιερό σώμα της, αφού παρέμεινε για λίγο στη γη, έφυγε κατόπιν κι αυτό στους ουρανούς με την ψυχή της. Δέχθηκε λοιπόν το σώμα της ο τάφος για μικρό χρονικό διάστημα,
δέχθηκε δε τελικώς και ο ουρανός το σώμα της, την καινή εκείνη γη,
που ανακαινίσθηκε από τον Υιό και Θεό της που κατοίκησε μέσα
της, το πνευματικό και άγιο εκείνο σώμα...
που είναι αγιώτερο από τους αρχαγγέλους («῾Η Θεομήτωρ», ἔκδοσις ῾Ιεροῦ ῾Ιδρύματος Εὐαγγελιστρίας Τήνου, ᾽Αθῆναι 1968, σελ. 214-216).

«Μόνη αὕτη νῦν μετά τοῦ θεοδοξάστου σώματος σύν τῷ Υἱῷ τόν οὐράνιον ἔχει

Phoca PDF

χῶρον», τονίζει και ο **άγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς**· «οὐ γάρ εἶχε κατέχειν εἰς τέλος γῆ καί τάφος καί θάνατος ζωαρχικόν σῶμα καί θεοδόχον». Μόνη η Θεοτόκος τώρα, προ της Δευτέρας δηλαδή Παρουσίας,
βρίσκεται με το θεοδόξαστο σώμα της μαζί με τον Υιό
της στον ουράνιο Παράδεισο. Διότι δεν μπορούσαν να κρατούν παντοτεινά η γη, ο τάφος και ο θάνατος το σώμα εκείνο
που έγινε δοχείο του Θεού και πηγή της Ζωής» (PG 151, 465).

Μεταξύ των μεγάλων Πατέρων της Εκκλησίας μας, ο **άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός** (8ος αιώνας) αφιέρωσε στην Κοίμηση της Θεοτόκου τρία σπουδαία Εγκώμια, από τα οποία παραθέτουμε σε απόδοση στη νεοελληνική τα επόμενα αποσπάσματα:

«Ω, πως η πηγή της ζωής πεθαίνοντας πηγαίνει προς τη ζωή! Ω, πως εκείνη που γεννώντας ξεπέρασε τους νόμους της φύσεως, τώρα υποτάσσεται στη φυσική τάξη και δέχεται θάνατο το αμόλυντο σώμα! Διότι πρέπει αυτό, αφού αφήσει κάτω το θνητό, να περιβληθεί την αθανασία, αφού και ο Κύριός της δεν αρνήθηκε την πείρα του θανάτου. Γιατί πέθανε σωματικά και με τον θάνατό του καταργεί το θάνατο και στη φθορά χαρίζει την αφθαρσία και τη νέκρωση την κάνει πηγή αναστάσεως. Ω, πως την ιερή ψυχή, καθώς αποχωρίζεται από το σώμα που δέχτηκε τον Θεό, την υποδέχεται με τα ίδια του τα χέρια ο Δημιουργός του παντός , τιμώντας καθώς πρέπει εκείνην, που ενώ κατά την φύση της ήταν δούλη, σύμφωνα με το ανεξερεύνητο πέλαγος της φιλανθρωπίας του και κατά το σχέδιό του την έκανε Μητέρα του, και σαρκώθηκε αληθινά κι όχι ψεύτικα. Γιατί παρακολουθούσαν, όπως λέει η Παράδοση, τα παριστάμενα τάγματα των αγγέλων και περίμεναν τον αποχωρισμό σου από τους ανθρώπους».

«Ω, τι ωραιότατη εκδημία, που χαρίζει τη συνάντηση και παραμονή κοντά στον Θεό! Γιατί, παρόλο που ο Θεός σ' όλους τους αφοσιωμένους σ'αυτόν και τους θεοφόρους ανθρώπους έχει χαρίσει αυτό το δώρο – ναι, έχει χαριστεί και το πιστεύουμε – όμως η διαφορά μεταξύ δούλων του Θεού και Μητέρας είναι άπειρη. Επομένως πώς να ονομάσουμε αυτό το μυστήριο που σου συμβαίνει θάνατο; Αν και κατά τρόπο φυσικό η πανίερη και μακάρια ψυχή σου χωρίζεται από το τρισευλογημένο και άσπιλο σώμα και το σώμα σου παραδίνεται στην καθιερωμένη ταφή, εντούτοις δεν μένει νεκρό και δεν διαλύεται από την φθορά. Της Παναγίας η Παρθενία έμεινε απείραχτη όταν γεννούσε, όταν η ίδια έφευγε από την παρούσα ζωή το σώμα της διατηρήθηκε αδιάλυτο και ανεβαίνει σε πολύ ανώτερη και πιο θεϊκή ζωή, που δεν την διακόπτει ο θάνατος, αλλά συνεχίζει να υπάρχει στους ατέλειωτους αιώνες» (Εγκώμιον Α΄ εις την Κοίμησιν, § 10).

Και συνεχίζοντας ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός, στο ίδιο Εγκώμιο (§ 11) λέει και τα εξής: «Σε μετέφεραν από τη γή στον ουρανό άγγελοι μαζί με αρχαγγέλους. Βλέποντας την άνοδό σου τρόμαξαν τα ακάθαρτα πνεύματα που βρίσκονται μεταξύ γής και ουρανού. Κατά τη διάβασή σου αυτή ο μεν αέρας ευλογείται, ο δε αιθέρας ψηλά αγιάζεται. Χαίροντας υποδέχεται ο ουρανός την ψυχή σου. Εσένα με ιερούς ύμνους και ολόφωτες λαμπάδες χαρούμενης γιορτής προϋπαντούνε ουράνιες δυνάμεις, σχεδόν λέγοντας «ποιά ειν' αυτή που ανεβαίνει ανθισμένη στα λευκά, που

Phoca PDF

προβάλλει σαν αυγή, όμορφη σαν φεγγάρι, λαμπερή σαν τον ήλιο»; Πόσο ομόρφηνες, πόσο γλύκανες! Είσαι σαν το αγριολούλουδο, σαν κρίνο μες στα αγκάθια, γι'αυτό σ'αγάπησαν οι νεάνιδες, τρέχουν ξοπίσω απ'το άρωμά σου. Σ' οδήγησε ο Βασιλιάς στα ιδιαίτερα διαμερίσματά του» (Άσμα Ασμάτων). Εκεί σε περιτριγυρίζουν οι εξουσίες, σε δοξολογούν οι αρχές, σε ανυμνούν οι θρόνοι, χαίρονται απορώντας τα χερουβείμ, δοξάζουν τα σεραφείμ εσένα που έγινες η φυσική Μητέρα του Κυρίου μας χάρη στην πραγματική φιλανθρωπία του. Γιατί δεν ανέβηκες ως τον ουρανό όπως ο Ηλίας, ούτε «ανηρπάγης» μέχρι τον τρίτο ουρανό όπως ο Παύλος (Β΄ Κορ. 12,2). Αλλά έφτασες ως τον ίδιο το βασιλικό θρόνο του Υιού σου, όπου τον βλέπεις με τα μάτια σου και χαίρεσαι και στέκεις δίπλα του, με πολλή και ανείπωτη παρρησία. Είσαι για τους αγγέλους και όλες τις υπερκόσμιες δυνάμεις άφατη ευφροσύνη, για τους πατριάρχες χαρά χωρίς τέλος, για τους δικαίους ανεκλάλητη ευχαρίστηση, για τους προφήτες διαρκής αγαλλίαση! Τον κόσμο ευλογείς, τα σύμπαντα αγιάζεις. Για τους αποκαμωμένους είσαι ανάσα, για τους πενθούντες παρηγοριά, για τους αρρώστους γιατρειά, για τους θαλασσοδαρμένους λιμάνι, για τους αμαρτωλούς συγχώρεση, για τους θλιμμένους καλοσυνάτο στήριγμα, για όσους σε αναζητούν η πρόθυμη βοήθεια».

Στον τρίτο εγκωμιαστικό λόγο του ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός λέει και τα εξής χαρακτηριστικά για την Κοίμηση της Θεοτόκου: «Σήμερα η νοητή και έμψυχη σκάλα, με την οποία αφού κατέβηκε ο Ύψιστος «φανερώθηκε πάνω στη γή και συναναστράφηκε με τους ανθρώπους» (Βαρούχ 3, 38), χρησιμοποιώντας ως σκάλα το θάνατό της μετέστη από τη γή στους ουρανούς. Σήμερα η επίγεια τράπεζα, αυτή που τον ουράνιο άρτο της ζωής, τον αναμμένο άνθρακα της θεότητας χωρίς γάμο κράτησε μέσα της, από τη γή υψώθηκε στον ουρανό…Σήμερα από την επίγεια Ιερουσαλήμ μετατίθεται η έμψυχη πόλη του Θεού στην «άνω Ιερουσαλήμ»… και εγκαθίσταται στην εκκλησία των πρωτοτόκων. Και η έμψυχη και λογική κιβωτός του Κυρίου μεταναστεύει στην ανάπαυση του Υιού της…»

«Πέθανε η πηγή της ζωής, η Μητέρα του Κυρίου μου! Γιατί έπρεπε, αυτό που απαρτίστηκε από γη, να ξαναγυρίσει στη γη κι έτσι να μεταφερθεί ψηλά στον ουρανό. Αφού πήρε από τη γη την άφθαρτη ζωή, την οποία και της ξαναδώρισε, με την κατάθεση του σώματός της σ' αυτήν. Διότι έπρεπε, όπως το χρυσάφι στο χωνευτήρι, αφού αποβάλει τα άχρηστα και το βάρος της θαμπής θνητότητας, να υψώσει από τον τάφο το σώμα της άφθαρτο και αμόλυντο, για να λάμπει στο φως της αθανασίας» (§ 2,3).

Ιδιαίτερα λυρικό και βαθύτατα θεολογικό είναι και το «Εγκώμιον εις την Κοίμησιν της αγίας δεσποίνης ημών Θεοτόκου» του **αγίου Θεοδώρου του Στουδίτου** (§ 759 – 826). Να δύο χαρακτηριστικά αποσπάσματα: «Τώρα λοιπόν, κλείνοντας η Θεοτόκος τα μάτια του σώματος της, ανοίγει σ' εμάς τα νοητά της μάτια σαν λαμπερά και μεγάλα αστέρια. Αυτά που ποτέ δεν έδυσαν, γιατί αγρυπνούν ώστε να παρακαλούν το πρόσωπο του Θεού για τη σωτηρία του κόσμου. Τώρα που τα θεοκίνητα χείλη της σώπασαν και δεν μιλούν πιά, ανοίγει διάπλατα το στόμα της για να πρεσβεύει για όλους τους ανθρώπους. Τώρα που μάζεψε τις γήινες αλλά θεοφόρες παλάμες της, τις εμφανίζει αφθαρτοποιημένες και υψωμένες προς τον Θεό, ικετεύοντας για όλη την οικουμένη. Αφού τώρα απέκρυψε το φυσικό και σαν

Phoca PDF

τον ήλιο πρόσωπό της, ακτινοβολεί με τη φιλοτεχνημένη εικόνα της και την προβάλλει στα πλήθη για να την ασπασθούν με ευγνώμονη σχετική προσκύνηση, έστω και αν δεν το θέλουν οι αιρετικοί. Έχοντας μεταστεί στα ουράνια η πάναγνη περιστέρα, δεν σταματά να προστατεύει τα επίγεια. Παρόλο που βγήκε από το σώμα, πνευματικά είναι μαζί μας. Μπαίνοντας στους ουρανούς, εξοστρακίζει τους δαίμονες και μεσιτεύει στον Κύριο (§ 2). Και συνεχίζει ο άγιος Θεόδωρος ο Στουδίτης: Όταν σκέπτομαι το μεγαλείο της μεταστάσεώς σου, Παρθένε, τρομάζει από δέος το πνεύμα μου. Όταν αναλογίζομαι το θαύμα της κοιμήσεώς σου, απορεί το μυαλό μου. Όταν διηγείται το μυστήριο της εκ νέου ζωής σου, δένεται η γλώσσα μου. Γιατί ποιός είναι εκείνος που θα μπορούσε να κάνει ώστε να ακουστούν επάξια όλοι οι έπαινοί σου, να περιγράψει όλα τα θαύματά σου; Ποιός νους υψιπέτης θα τα διακηρύξει; Ποιά γλώσσα γλαφυρή θα πει τα σχετικά μ'εσένα, θα παραστήσει τα δικά σου, θα προβάλλει τα λόγια σου, ή θα περιγράψει τις θαυμάσιες τελετές, πανηγύρεις, εορτές, διηγήσεις, εγκώμια, αφού και για το παρόν μυστήριο (της κοιμήσεώς σου) αδυνατεί να το πράξει, αποτυχαίνει, επικρίνεται; Διότι ακριβώς υπερέχεις, υπερτερείς, είσαι ασύγκριτα ανώτερη στο ύψος και το μέγεθος από τον ανώτατο πόλο, στην αγνότητα από τη λάμψη του φωτός του ήλιου, στην οικείωση της παρρησίας από την αγγελική τάξη και γενικά από όλη την άϋλη και λογική ουσία των νοητών και νοερών δυνάμεων» (§ 5).

Σχετικά με την αναγκαιότητα της Κοιμήσεως, άλλος μεγάλος άγιος Πατέρας της Εκκλησίας μας, **Νικόλαος ο Καβάσιλας** (1322 – 1391/96 περίπου), στην Ομιλία του «Εις την πάνδοξον Κοίμησιν της Υπεραγίας δεσποίνης ημών και παναχράντου Θεοτόκου» γράφει χαρακτηριστικά (§ 12): «Ήταν ανάγκη να χωριστεί η πανάγια αυτή ψυχή από το υπεράγιο εκείνο σώμα. Χωρίζεται βέβαια και ενώνεται με την ψυχή του Υιού της, ενώνεται το δεύτερο φως με το πρώτο. Αλλά και το σώμα της, αφού παρέμεινε για λίγο στη γη, έφυγε κι αυτό μαζί με την ψυχή της. Γιατί έπρεπε να διαβεί απ' όλους τους δρόμους από τους οποίους πέρασε και ο Σωτήρας, να λάμψει στους ζωντανούς και τους νεκρούς και με όλα αυτά να εξαγιάσει την (ανθρώπινη) φύση και να πάρει κατόπιν τη θέση που της αρμόζει. Έτσι λοιπόν δέχθηκε το σώμα της για λίγο ο τάφος, αλλά δέχθηκε και ο ουρανός την καινή εκείνη γή, το πνευματικό σώμα, το θησαυρό της ζωής μας, που είναι σεμνότερο απ' τους αγγέλους και αγιώτερο απ' τους αρχαγγέλους. Έτσι ξαναδόθηκε ο θρόνος στο βασιλιά, ο παράδεισος στο ξύλο της ζωής, ο δίσκος στο φώς, το δέντρο στον καρπό, η Μητέρα στον Υιό, αντιπρόσωπος του ανθρώπινου γένους καθόλα άξια».

Και τέλος, ο **άγιος Μάρκος**, επίσκοπος Εφέσου, ο Ευγενικός (1392-1444/45), σε μια αποστροφή λόγου του λέει τα εξής χαρακτηριστικά: «Νέκρωσιν η της ζωής μητέρα δέχεται, και τάφῳ τεθείσα, μετά τρίτην ημέραν ευκλεώς εξανίσταται εις αιώνας τῳ Υιῷ συμβασιλεύουσα και αιτούσα την των πταισμάτων υμών άφεσιν».

————————–

«Κεχαριτωμένη, Δεδοξασμένη, Παντάνασσα, από την άφθονον εκείνην ηλιοβολίαν του θείου φωτός οπού χαίρεσαι, παρισταμένη εκ δεξιών του μονογενούς σου Υιού, πέμψον εδώ κάτω και εις ημάς τους ευλαβείς δούλους σου μίαν μακαρίαν ακτίνα, οπού να είναι και φως εις τον εσκοτισμένον μας νουν και φλόγα εις την ψυχραμένην

Phoca PDF

μας θέλησιν, διά να βλέπωμεν να περιπατούμεν σπουδαίοι εις την οδόν των θείων δικαιωμάτων. Ημείς, μετά Θεόν, εις εσέ του Θεού την Μητέρα και Μητέρα ημών έχομεν την ελπίδα της σωτηρίας μας· από σε ελπίζομεν τας νίκας της γαληνοτάτης Αυθεντίας, τα τρόπαια των Ευσεβών Βασιλέων· την στερέωσιν της Εκκλησίας· την αντίληψιν του Ορθοδόξου γένους· την σκέπην της ευλαβούς του ταύτης πολιτείας, οπού είναι αφιερωμένη εις την άμαχόν σου βοήθειαν. Ναι, Παναγία Παρθένε, ναι, Μαρία, όνομα οπού είναι η χαρά, η παρηγορία, το καύχημα των Χριστιανών· δέξου την νηστείαν και παράκλησιν των αγίων τούτων ημερών, οπού εκάμαμε εις τιμήν σου, ως θυμίαμα ευπρόσδεκτον· και αξίωσόν μας, καθώς εδώ εις την Εκκλησίαν ευλαβώς ασπαζόμεθα την αγίαν και θαυματουργόν ταύτην εικόνα, έτσι και εκεί εις τον Παράδεισον να ιδούμεν αυτό το μακάριόν σου πρόσωπον, το οποίον να προσκυνούμεν συν τω Πατρί και τω Υιώ και τω αγίω Πνεύματι, εις τους απεράντους αιώνας». (Ηλίας Μηνιάτης)

Πηγή: http://www.diakonima.gr

Phoca PDF